కస్తూరి కన్నడ కథలు

– చందకచర్ల రమేశ్ బాబు

సుభద్రక్క

సునందా కడమె

అనువాదంః చందకచర్ల రమేశ బాబు

అది ఒక చతురస్ర గది. మూడూ బై మూడు ఉండొచ్చు. తలుపు తెరిచి లోపలికి వెళ్ళి కూర్చోగానే ముక్కు పగిలేంత దుర్వాసన. ఎంత తొందరగా బయటికి రాగలనో అనుకునే కలవరం డెబ్బై ఐదేళ్ళ సుభద్రక్కకు. తమ ఊళ్ళో ఇలా కాదు. విశాలమైన బయలు ప్రదేశం. కూర్చోడం, లేచి రావడం. అంతా శుభ్రంగా ఉంటుంది అని ఎన్ని సార్లు అనుకున్నా కొడుకుతో అంటే తిట్టించుకోవడం తప్పదని తనలో తానే అనుకొంటూ గమ్మునుంటుంది ఆమె. కానీ రోజుకొక్కసారైనా తన దిగులును, భయాన్ని, తల బరువును, దేహంలోని జడతను దించి వచ్చే ఏకైక ప్రదేశం కాబట్టి సుభద్రక్క అక్కడికి ఒక్కసారి వెళ్ళొచ్చిందంటే అదొక పెద్ద పని ముగించి వచ్చి ఆ రోజంతా అదోలాంటి నెమ్మదిని అనుభవిస్తుంది.

ఈ రోజు మాత్రం అదెలాగో వేరే విధంగానే అయిపోయింది. ఎన్నడూ ఇలా జరగలేదు. ఆఫీసుకు, పిల్లల స్కూళ్ళకు దగ్గర అనే కారణంగా నగరానికి నడిబొడ్డున ఉన్న అపార్ట్ మెంట్. మధ్యాహ్నం కొడుకు, కోడలు, మనమరాలు ముగ్గురూ భోజనం ముగించి తమ తమ ఆఫీసులకు, స్కూలుకు వెళ్ళి ఒక రెండు గంటలు గడిచుండాలి అంతే. తలుపుకు గడియ వేసి, దాన్నే మళ్ళీ రెండు సార్లు పరీక్షగా చూసొచ్చి, రోజూ మాదిరిగానే తన బెడ్రూమ్ కి వెళ్ళి పడుకుంది సుభద్రక్క ఒక్క చిన్న కునుకు తీసుండొచ్చు. కడుపులో తిప్పినట్టయింది. తేన్పు వచ్చినట్టయింది. ఏదో పడని పదార్థం తిన్నట్టానిపించింది. భోజనంలో ఏం తిన్నదో గుర్తు చేసుకుంటూ నిదానంగా లేచి కూర్చుంది సుభద్రక్క.

అంత పడనిదేదీ తిన్నట్టనిపించలేదు ఆమెకు. నీళ్ళు తాగి వద్దాం అనుకుని లేచి, కోడలు ఫ్లాస్కులో నింపి పెట్టిన వేణ్ణీళ్లను లోటాలో వేసుకుని అక్కడే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుని నింపాదిగా తాగింది. కొంచెం నెమ్మది అనిపించింది.

మళ్ళీ లేచి వెళ్ళి మంచం ఎక్కి దుప్పటి కప్పుకుని పడుకుంది. కొంచెం సేపటి తరువాత కడుపులో గుడ గుడ చప్పుడయ్యింది. మళ్ళీ అటు తిరిగి పడుకుంది సుభద్రక్క. నిద్ర, మగత, సగం మెలకువ, కునికిపాటు. కలలోనేమో అన్నట్టు కడుపులో కప్పల బెకబెకలు.

ఒకసారేమో లేవాలనిపించడం, అంతలోనే వద్దనిపించడం. సుభద్రక్క అలాగే చాలా సేపు పడుకునే ఉంది. ఉన్నట్టుండి వచ్చేసినట్టనిపించింది. దిగ్గున లేచి కూర్చుని, మంచం దిగి లెట్రిన్ వైపు పరుగు తీసింది. ఎందుకిలా అయ్యిందీ రోజు? ఇంకా లెట్రిన్ చేరుకోలేదు. ఇక రెండడుగులు, అంతే. కానీ అక్కడే అక్కడే వచ్చేసింది. ఛీ...ఛీ.. వాంతికొచ్చినట్టయింది. అసహ్యం అనిపించింది. దుర్వాసన. తనది తనకే గలీజుగా అనిపించింది. మరి, కోడలికి, మనమరాలికి అనిపించదా? ఇక కొడుకుకు? అమ్మ ఎంత ఆప్యాయమైనా.... సుభద్రక్క ఒళ్ళంతా కంపరమనిపించి, ఇంకొక్కసారి స్నానం చెయ్యాలని తీర్మానించింది.

ఈ ఒక్క విషయం మాత్రం అంతే. ఎవ్వరూ చూడరాదు. ఎవ్వరికీ తెలియకూడదు. దీని నరకాన్ని తను మాత్రమే అనుభవించాలి. ఎవ్వరికీ తెలియకూడదు. తెలిసిపోయిందా ఏమిటి? దేవుడా, అంతా సరిగ్గా జరిగేటట్టు చూడు. ఎక్కడ కోడలు, మనమరాలు ఏవగించుకుంటారో, ఎక్కడ కొడుకు గద్దిస్తాడో? అంతా సర్దెయ్యాలి. అంతా రహస్యంగా జరిగిపోవాలి. నాలుగడుగులు హాలు వైపు, మూడడగులు బెడ్రూం వైపు, రెండడగులు లెట్రెన్ వైపు ! కాళ్ళకేం చక్రాలున్నాయా ? వెళ్ళి కూర్చోడవడానికి ముందే వచ్చెయ్యాలా? ఛీ.. ఛీ.. ఇంతకు ముందు ఎన్నోసార్లు అత్త మామలది ఇలా అయినప్పుడు శుభ్రం చేసింది తను. కానీ ఇప్పుడెందుకో వద్దనిపిస్తోంది. అబ్బా! వాసన ! ముక్కు మూసుకోవడానికి చేతులు ఖాళీ లేక, మూడు నాలుగు సార్లు సోపుతో చెయ్యికడుక్కుంది సుభద్రక్క.

పుణ్యానికి మందమైన చీర కట్టుకోవడం మంచిదయ్యింది. ఉత్త లోలంగా ఉతికేస్తే సరి. ఒకవేళ చీరకేమైనా అయ్యుంటే ఆ చీరను తడిపి పైకెత్తడం తన చేతనయ్యేది కాదు. ఈ ముసలితనం ఒక శాపం. తన అత్తగారు ఇదే విధంగా గలీజు చేసుకున్నప్పుడు తను ఆమెను గద్దించడం గుర్తుకొస్తోంది ఇప్పుడు. ఇప్పుడే ఇలా ఉంటే..... ఇక ముందు ముందు ఎలా ఉంటుందో దేవుడా! నువ్వే కాపాడాలి. నా కోడలు పాపం చాలా మంచిది. నాజూకుగా పెరిగిన పిల్ల. ఇలాంటివి చూడనైనా చూసుండదు పాపం. ఇంటి పని, ఆఫీసు పని చేసుకుని ఇంటికొచ్చి చూస్తే ఇలా గలీజు కనిపిస్తే ఎలా ? లేదు. ఆమె వచ్చేటప్పటికి అంతా శుభ్రం చేసి తళ తళా మెరిసేటట్టు చెయ్యాలి, సుభద్రక్క తొందర పడసాగింది. చుట్టూ వాసన వ్యాపించింది. తన సమీపం నుండే, తన లోపలినుంచే చిమ్ముకొస్తూంది అనిపించేట్టు.

అంతా శుభ్రం చెయ్యడానికి పూనుకుంది. కళ్ళు సరిగ్గా కనపడడం లేదు. ఎక్కడెక్కడ పడిందో అని కూడా కనిపించదు. ఎటు వెళ్ళినా అంతటా వాసన వ్యాపించినట్టు అనిపిస్తుంది. ఇల్లంతా దాని వాసన మబ్బులు

కమ్ముకున్నట్టనిపించింది. తన ఒంటిని మళ్ళీ మళ్ళీ కడుక్కుని శుభ్రపరచుకుంది సుభద్రక్క. తరువాత వేరే బట్టలుకట్టుకుని తను మంచం నుండి పరిగెత్తి వచ్చిన స్థలాన్నంతా తుడవడం ప్రారంభించింది.

ఇంట్లో అక్కడక్కడ చీకటి అక్కడక్కడ వెలుగు. చీకటి వెలుగు, వెలుగు చీకటి రెండూ ఒకటే అనిపించింది ఆమెకు. ఈ ఒక్క సంఘటన తనను తన కోడలి నుండి, కొడుకు నుండి, మనమరాలినుండి వేరు చెయ్యకపోతే అంతే చాలు అనిపించసాగింది. ఎందుకంటే కోడలు మైత్రి చాలా చాదస్తం. రుద్దిందే రుద్దడం,కడిగిందే కడగడం. రోజూ పొద్దున ఐదు గంటలకు లేస్తే ఇల్లు శుభ్రపరచడమే ఆమె పని. భర్త, కూతురు పెట్టిన వస్తువును ఒక చోట పెట్టకుండా, అక్కడా ఇక్కడా నీళ్ళు పారబోసి, కాఫీ టీలు చెయ్యి జార్చి పడవేసి, గలీజు చేస్తుంటారని రోజంతా వారిద్దరినీ గదమాయిస్తూనే ఉంటుంది. రోజుకు ఐదారు సార్లైనా కాళ్ళు చేతులు శుభ్రంగా కడుక్కుంటుంది. ఇంట్లో అటు ఇటు తిరగడానికి అందరికీ ఒక్కొక్క చెప్పుల జత తెచ్చిచ్చి, వాటిని ధరించకుండా నిర్లక్ష్యం చేసినప్పుడు, తనను కూడా చేర్చి అందరినీ తిట్టి పారేస్తుంది.

ఆమె చాదస్తం చూసి తను ఇప్పుడిప్పుడు సూక్ష్మంగా ఎక్కడా ఏమీ పడెయ్యకుండా నాజూకుగా ఉండడం నేర్చుకుంది. ఈ రోజు మాత్రం నా నుండి, అదీ నాలాంటి పెద్దదానివలన. దీని గురించి ఎప్పుడూ జాగ్రత్తగా ఉండే తనకు ఇలా ఎలా జరిగింది అని అర్థం కాకుండా సుభద్రక్క చాలా మథనపడింది. దీని కారణంగానే తను భోజనం కూడా మితంగానే చేస్తుంది. ఎవరెన్ని రకాల పంచ భక్షాలు చేసి బలవంతం చేసినా తను ఒప్పుకోదు. అవన్నీ ఈ ఒక్క విషయం కోసమే. ఈ రోజు కూడా అలాంటివేవీ వడ్డించుకున్నట్టు గుర్తు లేదు.

బయట ఎవరో వస్తున్నట్టు చప్పుడయింది. టప్ టప్ టప్ అని మెట్ల పైన చప్పుడు. కోడలే అయ్యుండాలి. ఒక్కో రోజు మనమరాలు నవమి కంటే ముందే తొందరగా వచ్చేస్తుంది. లేకపోతే కొడుకో, మనమరాలో అయ్యుండొచ్చా ? టైమెంతయిందో ? ఇంకా ఎక్కడెక్కడ తను ఇలా చేసిందో ! దేవుడా, మరి కొంచెం సేపు తరువాత వీళ్ళు వచ్చేట్టయితే, అంతలో తను అంతా శుభ్రం చేసి నెమ్మదిగా ఉండేది. ఇప్పుడింకేం చెయ్యను వీలు లేదు. సుభద్రక్క కాళ్ళు కడుక్కుని తలుపు దగ్గరికి వచ్చింది.

ఎవరైనా వస్తే తలుపంటూ తెరవాలి కదా ! ఏం చెయ్యాలి ? అంతా తన రాత. సరే ఏమవుతే అదవుతుంది. తలుపు తెరిచే చెయ్యి వణికినట్టయింది. తన ఏకాంతంలోకి వేరెవరో ప్రవేశించినట్టు, తను చాలా క్రిందికి క్రిందికి దిగిపోయినట్టు అనిపించింది. గుండె కొట్టుకోసాగింది. కిటికీలోంచి చూసింది. “ ఓ పక్కింటి సరస్వతి. ఎందుకొచ్చిందో ? వాళ్ళకేమైనా తన పరిమళ లోకం వ్యాపించి చేరిందా? అబ్బే, అదుండదు. కాదు కాదు ఉండొచ్చు” అనుకుంటూ నింపాదిగా తలుపు తీసింది.

“ అమ్మా ! పడుకున్నారా ? మా ఇంటి తాళం చెవి ఏమైనా ఇచ్చి వెళ్ళారా మా ఆయన? “ అంటూ ప్రశ్న విసిరింది సరస్వతి. “ ఇచ్చినట్టు లేదే” అంటూ సుభద్రక్క తాళం చెవులు వేలాడ దీసే స్టాండు వైపు చూసింది. అక్కడ వేలాడుతున్న తమది కాని తాళం చెవి ఒకటి తన కళ్ళకు మసక మసకగా కనిపించింది. “ ఓ ఇచ్చారిచ్చారు. “ అంటూ అటు వైపు ఒక రెండడుగులు వేసి తాళం చెవి తీసి సరస్వతికిచ్చింది. ఆమె పాదాలు తప్పటడుగులు వేశాయి. తేలిపోయినట్టనిపించింది.

“ ఎందుకమ్మా ఒంట్లో బాగోలేదా ?” అంటూ సరస్వతి గొంతు వినిపించింది. “ అదేం లేదు. బావున్నాను. స్నానం చేస్తున్నాను “ అంటున్న సుభద్రక్క మాటలు విన్న సరస్వతి వెడుతున్నదల్లా తిరిగి చూస్తూ “ అదేమిటీ ఇప్పుడు స్నానం? ఏదో వాసన వస్తున్నట్టుందే “ అంటూ ఇంకా ఏదో అనబోయేంతలో సుభద్రక్క “ అవునవును. ఆహ్ లేదు. బట్టలు ఉతుకుతున్నాను “ అంటూనే తొందర తొందరగా తలుపు గట్టిగా మూసేసింది.

మాటలాడడం మొదలు పెడితే ఈ సరస్వతి ఒక గంటకు తక్కువ మాట్లాడదు. ఒకవేళ వీళ్లంతా వచ్చే టైమైపోతే, లేదా అయిపోయిందా ? మెడ ఎత్తి గడియారం వైపు చూసింది సుభద్రక్క. కళ్ళు మసక మసకగా సరిగ్గా కనిపించలేదు. దగ్గరకు వెళ్ళి పరీక్షగా చూసింది. కొంచెం కొంచెంగా కనిపించింది. ఐదవడానికి ఐదు నిమిషాలుంది. ఐదున్నర తరువాత ముగ్గురూ వస్తారు. కొంత నెమ్మది. నిట్టూర్పు వదిలింది సుభద్రక్క.

మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళి కడిగిందే కడిగింది, ఉతికిందే ఉతికింది. బకెటంతా వాసన వ్యాపించినట్టనిపించింది. ఇలాంటి సన్నివేశం సుభద్రక్కకు స్వతహాగా అనుభవించకున్నా కానీ, ఇన్ని రోజుల జీవితానుభవంలో వాళ్ళు వీళ్ళు ఇలాంటి విషయాలను చాలా నీచంగా అసహ్యంగా అనుకోవడం మాత్రం చెవులారా విని ఉంది. ఎవరో ముసలామె, తినాల్సింది తినరానివి తిని పొట్ట పాడు చేసుకుని ఇలాగే అశుభ్రం చేసి కోడలిని ఇబ్బంది పెట్టేదట.

ఇంకొకామె తనలాగే పట్టణానికి కొడుకు ఇంటికి వచ్చిన ముసలామెను వంటింటి పక్కనే ఉన్నలెట్రిన్ గలీజు చేస్తోందనే కారణంతో వృద్ధాశ్రమంలో వదిలేశారట. ఊళ్ళో ఉండే తన బాబాయ్ పెళ్ళాం నేత్రక్కను, ఎందుకు కొడుకు ఇంటినుండి ఇంత త్వరగా వచ్చేశావు అని అడిగితే “అక్కడేం సుఖం ఉంది సుభద్రా! తినింది సరిగా బయటికైనా తొయ్యలేం. అందుకే వచ్చేశా “ అన్నది విని ఆమెను తనే తిట్టుకున్నది గుర్తుకొచ్చింది. ఈ రోజు చూస్తే తన పరిస్థితి ఇలా ఉంది. ఎవరెవరికి ఎలాంటి పరిస్థితులు వస్తాయిరా దేవుడా !!

తన మామయ్య భార్య కమలక్కకు, ఆమె కోడలయితే ఎక్కడో పడిన మేకదో, గొర్రెదో కాయితంలో పట్టి తెచ్చి “ ఇదే ఇదే మీరు లెట్రిన్ కు వెళ్ళొచ్చిన జాగాలో పడి కనిపించింది చూడండి. అంత అర్జెంటుగా వచ్చేవరకూ కాచుకుంటే ఎలా ? కొంచెం ముందుగానే వెళ్ళరాదా !” అంటూ కోపగించుకునేదట. “ అది నాది కాదమ్మా, నాకు అలా రాదు “ అని ఎంత చెప్పినా ” ఇంకెవ్వరిది? నాదా మీ అబ్బాయిదా?” అంటూ పెద్ద రాద్ధాంతాన్నే చేసిందట.

తన బావ పెళ్ళాం కల్యాణక్కకు, ఆమె కొడుకు వాడి భార్య ఇద్దరూ ఇదే కారణానికే నిందిస్తూ " ఉత్త నీళ్ళు పోసి వచ్చేస్తే చాలదు. మగ్గు ఎత్తి నీళ్ళు పొయ్యాలి. లేకపోతే ఇల్లంతా వాసనొస్తుంది. ఇల్లు చూస్తే చిన్నది. క్రిమి కీటకాలు వచ్చేస్తాయి. మేమంతా ఎలా బ్రతకాలి ?" అంటూ గొడవ చేశారట. ఆమె కొన్ని దినాలకే ఊరికి తిరిగి వచ్చేసింది. అత్తలు ఉండడం బరువు అనిపిస్తే, ఇవన్నీ సాకులు అంతే. ఈ నగర వాసులంతా ఇంతే. ఛీ ! ఈ టైములో వరసగా ఇలాంటి సంఘటనలే గుర్తుకొస్తున్నాయి ఛీ ఛీ అనిపించింది సుభద్రక్కకు.

వారందరిలాగానే తన సత్వ పరీక్ష సమయం ఎదురైంది అనిపించింది సుభద్రక్కకు. ఇటీవల కొన్ని నెలల క్రితం సుభద్రక్కకు మల బద్ధకం అయి, రెండు మూడు సార్లు వెళ్ళిరావల్సి వచ్చేది. వచ్చిన పదార్థం కూడా గట్టిగా ఉంటూ ఎంత నీళ్ళు పోసినా పొయ్యేది కాదు. పక్కనే ఉన్న బ్రష్ తో రుద్దాల్సి వచ్చేది. రోజూ సుభద్రక్క దాంతో శుభ్రం చేసి వస్తున్నా, ఒక రోజు కొడుకు వెంకటేశ్ తన భార్యతో " ఇదేంటి బ్రష్ సరిగ్గా కడగవా నువ్వు " అని గద్దించాడు. " అవునా ? ఏదో బల్లో బొద్దింకో గలీజు చేసుండాలి" అంటూ కోడలు మైత్రి ఆ మాటను అక్కడితోనే ముగించింది.

కానీ, దాంతరువాత తను ఆ బ్రష్ ను కూడా జాగ్రత్తగా కడిగి పెట్టసాగింది. కానీ కోడలు మైత్రి ఆ రోజేనో లేదా మరుసటి రోజో సరిగ్గా గుర్తు లేదు. " అత్తయ్యా ! మీకు ఒంట్లో బావుండలేదా ? ఉష్ణమయిందా ? చల్లగా ఏమైనా తీసుకోండి " అని నాజూకుగా అని, ఆ రోజు నుండి తను ఆఫీసు నుండి వచ్చేటప్పుడు అప్పుడప్పుడు కొబ్బరి బొండాం తీసుకువచ్చేది. మైత్రి వారందరి కోడళ్ళ లాగా చేయదు అనిపిస్తుంది. కానీ చూడాలి, ఎవరి కడుపులో ఏముందో ఎవరు చూడగలరు !

మళ్ళీ బయట చప్పుడయింది. వచ్చారు అనిపించింది. సుభద్రక్కది ఇంకా పూర్తిగా పని అయిపోలేదు. చాలా సేపు వంగి నిలబడి నడుము పట్టేసినట్టు అనిపించింది. ఒక్కసారిగా నిటారుగా నిలబడడానికి అవలేదు. వెళ్ళి తలుపు తియ్యాలి కదా ! అప్పుడు వచ్చిన వాసన కంటే ఇప్పుడు తగ్గినట్టనిపించింది. అసలు తెలియకుండా కూడా ఉండొచ్చు అంటూ తనకు తనే ధైర్యం తెచ్చుకుంది. లెట్రిన్ ది, దాని పక్కనున్న బాత్రూంది తలుపులు మూసి బయటకు వచ్చింది. అంతలో మైత్రి లోపలకు వస్తూ కనిపించింది. తను సరస్వతి కోసం తెరిచిన తలుపులు మళ్ళీ మూయలేదా ఏమిటి? అనుకుంటున్న సుభద్రక్కకు కోడల్ని ఒక్కసారిగా లోపలి రూములో చూసి కంగారు పుట్టింది.

" ఇవ్వాళ పడుకోలేదా అత్తయ్యా?" అంటూ తను అడిగినట్టనిపించినా సుభద్రక్క బదులియ్యలేదు. " తలుపు వేసుండలేదా నేను?" అన్న దీన స్వరం ఒకటే ఆమె నోటినుండి ఆమెకు తెలియకుండా బయటకు వచ్చింది. వెళ్ళి పడుకోవాలో లేదా బాత్రూం లో అలాగే వదిలేసిన చీర లంగాలను కడగడానికి వెళ్ళాలో అర్థం కాక సుభద్రక్క, కోడలు ఎదుటగా చిన్న పిల్లల మాదిరి నోరు తెరుచుకుని బెంబేలెత్తుతూ నిలబడి పోయింది.

ఒక్కసారి అటూ ఇటూ పరికించిన మైత్రికి అంతా అర్థమయిపోయింది. వాసనకు ముక్కు మూసుకుంటే అత్తయ్యకు ఎక్కడ బాధ కలుగుతుందో అనిపించి ఎలాగో దానిని సహిస్తూ, ఊపిరి బిగబట్టి వదులుతూ, అదే అదే గాలిని పీలుస్తూ "ఎందుకు కడుపు నొప్పా?" అని అడిగింది. కోడలు అడిగిన ప్రశ్నకు సుభద్రక్కకు అప్పటిదాకా ఎక్కడ దాక్కుందో అన్నట్టుగా ఏడుపు తెరలు తెరలుగా వస్తూ " అది.. అది.. నాకు తెలిసి రాలేదు. ఎలా వచ్చిందో కూడా అర్థం కాలేదు. నా చావుకొచ్చింది " అంటూ సుభద్రక్క కోడలితో కళ్ళు కలపలేక బాత్రూముకు పరిగెత్తింది.

ఎప్పుడూ కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకోని గట్టిమనిషి అత్తయ్యను ఈ అవతారంలో చూసేసరికి మైత్రికీ కడుపులో చురుక్కుమంది. చేతిలోని బ్యాగ్ ను అక్కడే టేబల్ పైన వదిలేసి సుభద్రక్క వెనకే వెళ్ళి " మీరు కొంచెం పడుకోండి. తరువాత ఆస్పత్రికి వెళదాం" అంటున్నా వినకుండా " ఇదొక్కటి ఆరేసి వెళ్తాను" అంటూ తన వస్త్రాన్ని ఆవేశంతో ఉతుకుతున్న అత్తయ్యను ఆపుతూ " ఎందుకలా ఇబ్బంది పడతారు? లేవండి,నడవండి " అంటూ బయటకు తీసుకుని వస్తుండగానే కొడుకు, మనమరాలి ఆగమనం జరిగింది.

మనమరాలు నవమి లోపలికి రాగానే " ఏదో వాసన వస్తుందికదా మమ్మీ " అంటూ అడుగుతున్న దాని నోటిని మైత్రి కనుసన్నతోనే మూయించడం సుభద్రక్క ఓరకంటితో చూసింది. అత్తయ్యకు ఇంకా ఏడుపు వస్తుండడం చూసిన మైత్రి, భర్తను చూసి " ఊరకే కష్టపెట్టుకోకండని మీరైనా చెప్పండి. " అంటూ సుభద్రక్క పరుపును జాడించి మళ్ళీ పరచడానికి వెళ్ళి, అక్కడ పరుపంతా గలీజయి ఉండడం గమనించి ఉలిక్కి పడి, ఆమె వచ్చి కూర్చోవడానికి ముందే ఆ బెడ్ స్ప్రెడ్ ను తీసేసి, ఉండ కట్టి మూలకు విసిరేసి, బీరువానుండి ఉతికిన ఇంకోదాన్నిపరచింది.

"అయ్యో ! పరపు పైన కూడా ఉండిందా ? ఎలా అయిందో తెలిసిరాలేదు. కల పడినట్టయింది " అంటూ తత్తరపడుతున్న అత్తయ్యను పడుకోబెడుతూ " అమ్మను ఆస్పత్రికి మీరు తీసుకెళ్తారా లేక నేనే తీసుకువెళ్ళాలా?" అంటూ భర్త వైపు తిరిగి అడుగుతూ, తను ముద్దగా విసిరేసిన దుప్పటిని బాత్రూంలోకి ఉతకడానికి తీసుకెళ్ళింది మైత్రి.

అప్పటిదాకా కళ్ళు మూసుకుని పడుకున్న సుభద్రక్కకు ఎక్కడినుండి ఏనుగు బలం వచ్చిందో, లేచి బాత్రూం కు వెళ్ళ తలుపు తీసి, కోడలు చేతినుంచి మురికి దుప్పటిని లాక్కుని తనే శుభ్రపరచాలని చూసింది. కానీ మైత్రి అప్పుడే నీళ్ళు పోసి చేత్తో కడగడం కనిపించింది. ఆమెకు ఏమనిపించిందో " నువ్వు కడగకమ్మా. నేను పిండుతా. నువ్వు ముట్టుకోకు దాన్ని " అంటూ వీరావేశంతో దుప్పటిని పట్టుకుని లాక్కుంది. అమ్మ ఈ గాబరా, కంగారు, అవమానం, మొహమాటం గమనించిచ వెంకటేశ్ కు ఒక్కసారిగా అమ్మ పైన కనికరం కలిగింది. రౌద్రావతారంతో నుంచున్న అత్తయ్యను వారిస్తూ మైత్రి మెత్తగా ఒకే మాట అడిగింది " మా అమ్మకు ఇలా అయితే నేను ఊరకే చూస్తుండేదాన్నా? మీరు వదలండి "

అంత సేపటికి కొడుకు వెంకటేశ్ అక్కడికి వచ్చి అమ్మను కోప్పడుతూ " అమ్మా ! నీకేమైనా బుర్ర పాడైందా! ఇంత చిన్న విషయానికి ఏడ్చి కంగారు పెట్టడానికి ఏమైందిప్పుడు? నవమి చిన్నపిల్లగా ఉన్నప్పుడు మేం ఈ పని చెయ్యలేదా ? సరే అయితే. మైత్రిని రమ్మని నేను కడుగుతాను.సరేనా?" అంటూ బకెట్ లోకి సోప్ పౌడర్ వేస్తూ భార్య చెవిలో " ముందు ఆ వాసన రాకుండా అగరొత్తులు అంటించు వెళ్ళు. ఈ గుడ్డలకు డెట్టాల్ నేను వేస్తాను" అంటు తరిమాడు.

కూతురు నవమి ఏదో జరగరానిది తమ ఇంట్లో జరిగినట్టు గమ్మున యూనిఫాం వదిలేసి, ఇంటి డ్రెస్ వేసుకుని టేబల్ పైన తన హోంవర్క్ చేసుకోసాగింది. ఏదో విచిత్రమైన టెన్షన్ లో ఉన్నట్టున్న తన నాన్నమ్మ మొహం చూస్తుంటే దానికి కూడా అయ్యో అనిపించి మాటలు కలపలేదు.

సుభద్రక్క మెల్లగా మనమరాలి వద్దకు వచ్చి " పాడు వాసన కదూ చిన్నూ " అని అడిగేసరికి ఆ పాపకు ఔననాలో లేదా కాదనాలో తెలియక అమ్మా నాన్నల లాగానే " ఎక్కడ నాన్నమ్మా! ఏం లేదు కదా" అంటూ తడబడుతూ అనేటప్పటికి సుభద్రక్క మొహం పైన ఒక అల్లరి చిరునవ్వు కనిపించింది.

ధూపం పట్టుకుని అన్ని రూములకూ వెళ్తూ వస్తున్న కోడలి వైపు తిరిగి " ఆస్పత్రి గీస్పత్రి ఏమీ వద్దమ్మా. ఇప్పుడు నాకు బానే ఉంది " అన్నది. వెంకటేశ్ బట్టలనన్నీ పిండి గ్యాలరీలో ఆరవేయసాగాడు. మైత్రి వైపు తిరిగి గట్టిగా " టీకి నువ్వు పెడతావా నన్నుపెట్టమంటావా?" అంటూ అల్లరి చేశాడు. అది విన్న నవమి తన హోంవర్క్ నుండి తలెత్తి " టీ నువ్వేచెయ్యినాన్నా . నువ్వైతే ఏలకులు వేసి పాలలోనే రుచిగా చేస్తావు " అన్నది.

ఇంతసేపటి వరకూ అక్కడ ఉన్న కంగారు, అసహనం, కలవరం అన్నీమాయమై, కోడలు చేతినుండి ఘుమఘుమలాడుతున్న ధూపం సువాసనతో కలిసి తను కూడా అంతటా వ్యాపించి, తన అంతరాళాన్ని కూడా శుభ్రపరుచుకుంటూ ఉన్నచోటే ఉల్లాస పడింది సుభద్రక్క. మసక వెలుతురులో మైత్రి వేసిన విద్యుద్దీపం సంబరంగా వెలగసాగింది. ఆ ప్రకాశంలో సుభద్రక్క సంబంధాల వెలుగును ఎన్నడూ లేని మౌనంతో ఆస్వాదించసాగింది.

★★★

(వచ్చే నెల మరొక కస్తూరి కన్నడ కథ)

COMMENTS